

BORROMÆUSPOSTEN

NYHEDSBREV FRA SKT. KARL BORROMÆUS GRUPPEN

NR. 225 – JULI 2022

TIDEN EFTER PINSE

De første tre søndage, som falder efter Pinsedag, er traditionen tro tilegnet de store fester Trinitatis, Kristi Legemsfest samt Jesu Allerhelligste Hjerte. Det er tre fester som på hver deres måde hjælper os til at forstå at Gud i sin essens er indbegrebet af en absolut og selvopofrende kærlighed.

Nu bevæger vi så ind i den lange "grønne" periode i det liturgiske år, også kaldet "Tiden efter Pinse", og som varer helt frem til adventstiden der begynder i slutningen af november. Med undtagelse af nogle enkelte søndage, hvor vi har andre store fester, så vil de fleste søndage i de næste godt fem måneders tid blive fejret i den grønne liturgiske farve.

Tiden efter Pinse har som sit primære mål at hjælpe os troende til en dybere forståelse af Kirkens mission i verden - og ikke mindst den livslange opgave, der ligger foran hver enkelt af os der, som troende kristne, med møje og besvær forsøger at vokse i de kristne dyder. Vi skal stræbe efter at blive stærkere i tro, håb og kærlighed - tre dyder, som hver især hjælper os til at pege vores liv i retning mod evigheden.

Kirkens eksistensformål er ikke blot at være som en moderne organisation, der kun gør gode gerninger, men derimod ligger det dybt forankret i Kirkens DNA, at dens eneste formål er at lede sjæle til Gud, og dermed til livet i evigheden. Alle andre intentioner, hvor gode de end måtte synes, er til hver en tid underordnet dette primære mål - eller som Kirken også udtrykker det andetsteds, "Lex suprema Ecclesiae est salus animarum" - *Kirkens øverste lov er sjælernes frelse.*

Gennem Kirkens tjeneste, og mindst gennem de liturgiske og sakramentale fejring, tydeliggøres Kirkens eksistensformål hver gang vi kommer ind i en kirke for at deltage i Kirkens frembærelse af det Hellige Messeoffer. For i selve kirkerummet forener Gud sig på forunderlig måde med de søgende sjæle, idet de knælende foran alteret modtaget Livets brød, det vidunderlige Sakramente som styrker sjælen på dens vandring gennem denne foranderlige verden - en verden, som konstant søger at trække os væk fra et liv forenet med Gud.

År efter år gennemlever vi den samme liturgiske cyklus, og selvom vi har hørt de velkendte tekster fra evangelierne mange gange før, så hjælper gentagelsen os til at komme et spadestik dybere ned, når vi på ny konfronteres med Kristi - og dermed Kirkens - budskab til hele menneskeheden.

Gud har skabt vores sjæl med henblik på at den skal leve i forening med ham i evigheden. Vejen dertil afhænger dog i høj grad af vores egen evne og vilje til at tage imod den nåde som Gud formidler gennem sin Kirke her på jorden. I tiden efter Pinse bliver vi derfor på ny mindet om, at vejen til vor sjæls evige frelse forudsætter at vi også samarbejder med Guds nåde, som dag for dag hjælper os til fortsat at vokse i de kristne dyder.

KRISTNE I VERDEN

Forskellen mellem kristne og alle andre i mennesker er ikke et spørgsmål om nationalitet, sprog eller skikke. Kristne lever ikke afsondrede i særlige byer, taler ikke noget særligt sprog, har ikke nogen særlig måde at leve på. Deres lære er ikke udtænkt af nogen menneskehjerne, og de er ikke tilhængere af den ene eller anden menneskelige livsanskuelse.

De lever deres liv i både grækernes og barbarers byer, hvor det nu er blevet enhvers lod at bo. De klæder sig som alle andre på stedet, spise det samme og lever iøvrigt på samme måde. Ikke desto mindre vækker deres livsførelse forundring og er efter alles mening helt utrolig.

Skønt de bor i deres eget fædreland, lever de ligesom på gennemrejse. De opfylder alle deres pligter som borgere, men de finder sig i alting, som var de udlændinge.

De er i kødet, men lever ikke efter kødet. De lever på jorden, men deres borgerskab er i himlen. De adlyder de forordnede love, men i deres privatliv gør de mere end lovene. De har kærlighed til alle mennesker - og alle mennesker forfølger dem. Man kender dem ikke, men fordømmer dem. De lider døden, men får dog livet.

Kort sagt, de kristne forholder sig til verden som sjælen til legemet. Som sjælen er til stede overalt i legemet, således er de kristne til stede overalt i verden. Sjælen bor i legemet, men er ikke en del af det. På samme måde bor de kristne i verden, men er ikke af verden.

Sjælen er usynligt nærværende i et synligt legeme. På samme måde er de kristne nærværende i verden, men deres fromhed er usynlig. Kødet hader sjælen og angriber den uden gyldig grund, blot fordi den er en hindring for vellevned. På samme måde hader verden de kristne, uden at de gør noget ondt, fordi de er imod udskejelser.

Men alligevel elsker sjælen kødet og alle lemmerne, skønt kødet hader sjælen. Således elsker kristne dem, der hader dem. Sjælen er inde i legemet, men holder det sammen. På samme måde er det de kristne, der holder verden sammen, skønt de er indesparrede som i et fængsel. Den udødelige sjæl bor i det dødelige legeme som i et telt.

De kristne bor for en stund midt i denne verdens forkrænkelighed, men har øjnene vendt mod den himmelske uforkrænkelighed. Endelig, ligesom sjælen udvikler sig ved mådehold med mad og drikke, på samme måde vokser de kristne for hver dag der går.

*Brevet til Diognet,
Ukendt kristen forfatter fra det 2. årh.*

Du kan tilmelde dig vores nyhedsbrev på

www.katolikker.dk

MESSE I DEN EKSTRAORDINÆRE FORM

KØBENHAVN (Jesu Hjerte Kirke): HVER SØNDAG – KL. 18

- øvrige messer & aktiviteter annonceres via www.katolikker.dk

RANDERS (Jesu Hjerte Kirke): Se www.sanktknudsselskab.com

Skt. Karl Borromæus Gruppen er en uformel gruppe af lægfolk knyttet til den ekstraordinære form af den Romerske Ritus, og som arrangerer messerne i ved Jesu Hjerte Kirke i København.

